

KERTÉSZ ERZSI
AZ ELÁTKOZOTT ERDŐ

Hova tűnt a jókedv?

Káposztás Judit
illusztrációival

MÓRA

KERTÉSZ ERZSI

AZ ELÁTKOZOTT ERDŐ

Hova tűnt a jókedv?

Káposztás Judit rajzaival

Móra Könyvkiadó

PÁN A FÁN

Pán kecskelábaival harangozott egy fa ágán ülve, és egy vidám dalt akart elfújni, de a hangszer néma maradt. Az erdőn sötét köd terpeszkedett: szürke, sűrű, az ember az orráig sem látott tőle. Mondjuk, ember nem is nagyon járt az erdőben, annál inkább törpe, óriás, kobold, manó, nimfa és persze maga Pán, aki egy külön kategória az erdei teremtmények sorában.

Sejtette, hogy a szürke köd ügyét is neki kell majd megoldania, ahogy annyi minden mást is. A fészekből kipottyánó madárfiókákat, az eltévedt sünöket, a viharkárok helyreállítását, a kukacos gesztenyetermést.

Mert ilyenkor a többiek azzal jöttek:

– Te vagy Pán, belőled csak egy van, mi viszont manók, koboldok és hasonlók vagyunk. Rólunk nagy általánosságban is lehet beszélni, csoportosan, nem tűnünk ki annyira a személyiségünkkel.

– Ez nem igazság! – mondta felháborodottan Pán. – Hogy mindent nekem kell csinálni.

Legjobb barátaira, a nimfákra pillantott, akik szerettek táncolni, énekelni, kacarászni, és folyamatosan szerelmesek voltak, leginkább olyan

alakokba, akiket ők képzeltek el maguknak, és a valóságban nem léteztek. Volt köztük folyami nimfa, réti nimfa, barlangi nimfa és völgyi nimfa. Sőt, még fanimfa is volt, ő volt a legszebb. Pán titkon szerelmes volt Fanimfába.

De most a nimfák sem táncoltak, sőt, a szerelem szikrája is kihunyt a szemükből. Kókadtan, lehajtott fejjel ültek, bámultak bele a szürke ködbe. Az óriás az óriási orrát lógatta, a koboldok boldogtalanul botorkáltak, a törpék tűnődve töprengtek balsorsukon. Pán pedig nem tudta elfújni a nótájukat, mert hangszere néma maradt.

Ahogy ott ültek, búslakodtak, egy virágos otthonkás néni robogott be a tisztásra gurulós bevásárlókocsival, és azt mondta:

– Kalapács Károlyné vagyok, nyugdíjas csokidara-készítő kisiparos, és ha bárkit is érdekel, én átkoztam el ezt az erdőt, mert mostanában nagyon rossz kedvem van, és igazságtalannak éreztem, hogy ha nekem rosszkedvem van, akkor másoknak hogyhogy nincs. Ezenkívül elegem van már a folyamatos varjúkárogásból meg nimfaviháncolásból. Az óriások tánclépteitől reng a házam, a koboldok meg időnként feltúrják a kertemet, amikor a palántáim között fogócskáznak. Mérges vagyok itt mindenkire egyesével, meg úgy összesenjében is.

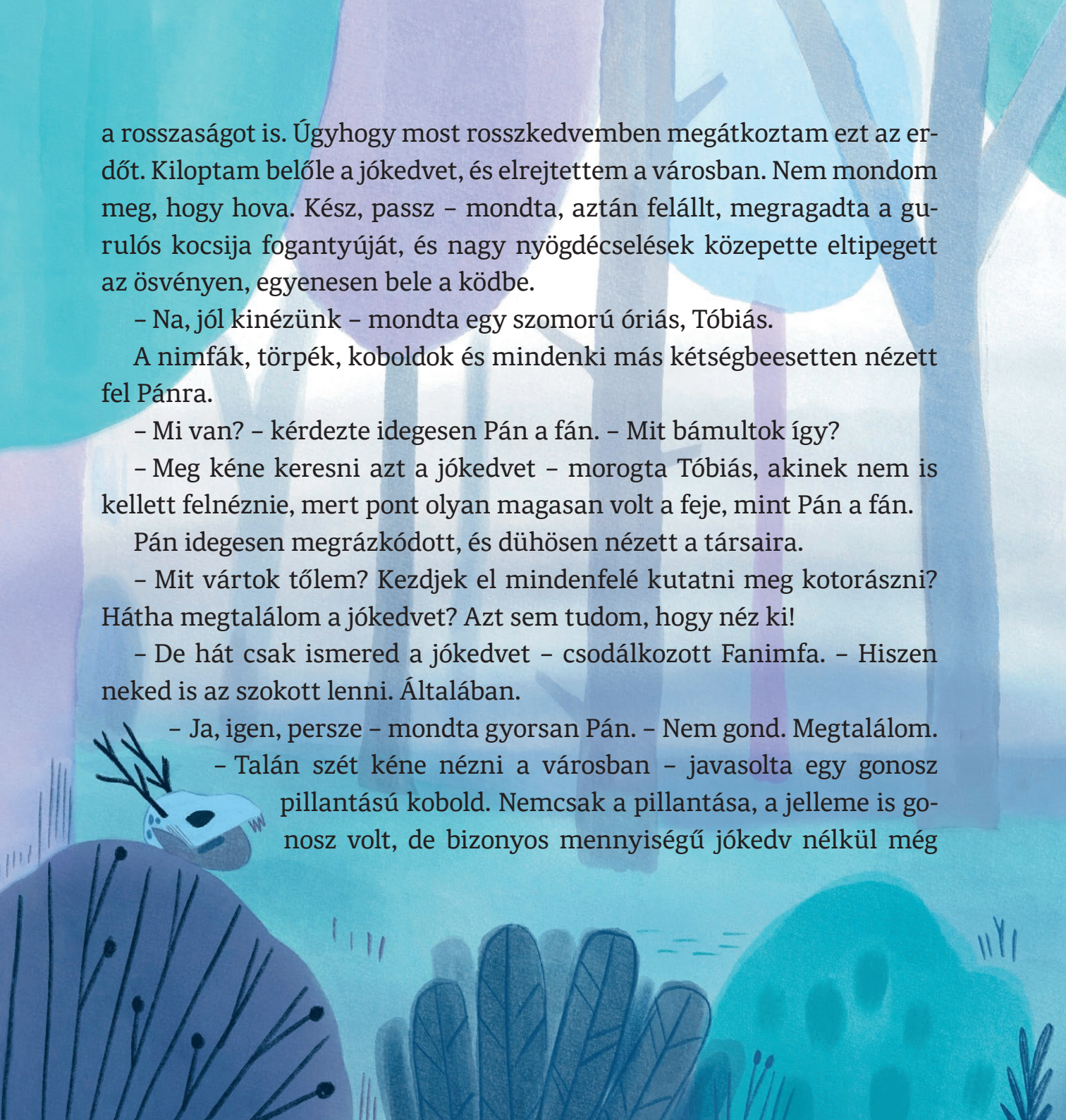
– De hát hol tetszik lakni? – értetlenkedett Pán a fán, aki még sosem látta a környéken a nénit.

Egyébként is úgy gondolta, hogy a jó modorral mindig többre megyünk, mint ha a támadásra azonnal támadással válaszolunk. Egy

fa mögött az erdei szörny, Szörnyike már amúgy is a körmeit fente, és csak azért nem tudott támadni, mert annyira le volt lombozva Kalapács Károlyné átkától.

- Itt lakom az erdő mellett - mondta a csokidara-készítő hölgy. - Vagyis itt van a hétvégi telkem. Kakaóbabot termeszték, de gyomlálás meg locsolás közben folyton hallom, ahogy buliztok meg vadultok. Kész örültekháza ez az erdő! Még szerencse - magyarázta egy kidőlt fára telepedve -, hogy vannak boszorkányos képességeim, és bár mindig jó magaviseletű leány voltam, időskoromra kedvem támadt kipróbálni

a rosszaságot is. Úgyhogy most rosszkedvemben megátkoztam ezt az erdőt. Kiloptam belőle a jókedvet, és elrejtettem a városban. Nem mondom meg, hogy hova. Kész, passz – mondta, aztán felállt, megragadta a gurulós kocsija fogantyúját, és nagy nyögdécselések közepette eltipegett az ösvényen, egyenesen bele a ködbe.

– Na, jól kinézünk – mondta egy szomorú óriás, Tóbiás.

A nimfák, törpék, koboldok és mindenki más kétségbeesetten nézett fel Pánra.

– Mi van? – kérdezte idegesen Pán a fán. – Mit bámultok így?

– Meg kéne keresni azt a jókedvet – morogta Tóbiás, akinek nem is kellett felnéznie, mert pont olyan magasan volt a feje, mint Pán a fán.

Pán idegesen megrázkódott, és dühösen nézett a társaira.

– Mit vártok tőlem? Kezdek el mindenfelé kutatni meg kotorászni? Hátha megtalálom a jókedvet? Azt sem tudom, hogy néz ki!

– De hát csak ismered a jókedvet – csodálkozott Fanimfa. – Hiszen neked is az szokott lenni. Általában.

– Ja, igen, persze – mondta gyorsan Pán. – Nem gond. Megtalálom.

– Talán szét kéne nézni a városban – javasolta egy gonosz pillantású kobold. Nemcsak a pillantása, a jelleme is gonosz volt, de bizonyos mennyiségű jókedv nélkül még

a gonoszság sem az igazi, szóval neki is fontos volt az ügy. – Tudtommal a városban csak úgy burjánzik a jókedv. A mienk már nem is kell nekik.

– És közben ti mit fogtok csinálni? – kérdezte gyanakodva Pán.

Erre mindenkinek volt egy-két ötlete:

– Szurkolunk neked – mondta a gonosz kobold.

– Szomorkodunk – felelte egy manó.

– Találgatjuk, mikor érsz már vissza – sóhajtott Barlangi Nimfa.

– Szidnak, ha soká jössz – káromgott bele egy kóbor varjú.

– Még nem tudjuk. Majd meglátjuk. Biztos kialakul... – merengett Völgyi Nimfa.

Pán elfintorodott, de azért fogta a hátizsákját, és a vállára dobta.

– Ha visszajöttem, muszáj lesz egy-két dologról komolyan elbeszélgetnünk – morogta.

